

Sygn. akt II AKz 691/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Grażyna Wilk

Sędziowie: SA Piotr Mirek (spr.)

SA Piotr Filipiak

Protokolant: Oktawian Mikołajczyk

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Tadeusza Trzęsimiecha

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **T. K. (...)**

podejrzanemu o czyn z art. 156 § 1 i § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 13 października 2014 r.,

sygn. akt XVI Kp 387/14

w przedmiocie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 października 2014 r., sygn. akt XVI Kp 387/14, Sąd Okręgowy w Katowicach przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec T. K. na dalszy okres 3 miesięcy, tj. do dnia 20 stycznia 2015 roku, zastosowanego na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt VIII Kp 168/14.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca podejrzanego zarzucając obrazę przepisów postępowania oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 249 § 1 kpk przez nieuzasadnione przyjęcie, że zachodzi duże prawdopodobieństwo, iż podejrzany popełnił zarzucane mu przestępstwo kwalifikowane z art. 156 § 1 i 3 kk, w sytuacji gdy w sprawie nie zgromadzono wystarczającego materiału dowodowego, który uzasadniałby postawienie podejrzanemu zarzutu popełnienia przestępstwa o takiej kwalifikacji prawnej,
2. obrazę art. 258 § 2 kpk poprzez jego błędną wykładnię skutkującą przedłużeniem stosowania tymczasowego aresztowania w oparciu o grożącą podejrzanemu surową karę w sytuacji, gdy nie zachodzą inne przesłanki tymczasowego aresztowania,

3. obrazę art. 257 § 1 kpk poprzez naruszenie zasady minimalizmu w zakresie stosowania środków zapobiegawczych nakazującej stosowanie środka o charakterze łagodniejszym, a w szczególności środków wolnościowych, będącej negatywną przesłanką stosowania tymczasowego aresztowania, w sytuacji gdy na obecnym etapie postępowania każdy inny środek zapobiegawczy byłby wystarczający dla zabezpieczenia prawidłowego jego biegu, ze względu na przesłuchanie już najistotniejszych świadków i nie istnieje obawa ukrywania się podejrzanego, czy też jego ucieczki, a do przeprowadzenia obserwacji psychiatrycznej nie jest konieczne stosowanie wobec niego w dalszym ciągu tymczasowego aresztowania.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 13 października 2014 r. w całości, ewentualnie o zmianę zaskarżonego postanowienia i zastosowanie w stosunku do podejrzanego środka zapobiegawczego o charakterze nieizolacyjnym, tj. np. poręczenia majątkowego, dozoru policyjnego, ewentualnie zakazu opuszczania kraju.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się niezasadne, stąd nie zasługuje na uwzględnienie.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego postanowienia wykazała, że Sąd I instancji trafnie ustalił wszystkie przesłanki dalszego stosowania wobec podejrzanego T. K. tymczasowego aresztowania.

Zgodzić należy się z argumentacją Sądu Okręgowego wskazaną w zaskarżonym postanowieniu, że zgromadzony dotychczas w toku postępowania przygotowawczego w sprawie materiał dowodowy, wyszczególniony w zaskarżonym postanowieniu, uprawdopodobnia sprawstwo podejrzanego w stopniu wymaganym przez przepis art. 249 § 1 kpk. Podkreślić przy tym należy, że przesłanka ogólna umożliwiająca stosowanie środków zapobiegawczych była już przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego, a do tej pory nie pojawiły się żadne nowe okoliczności niweczące uprzednie rozważania tut. Sądu w tym zakresie (por. postanowienie tut. Sądu z dnia 30 lipca 2014 roku, sygn. akt II AKz 468/14). Zaznaczenia też wymaga, że istnienie ogólnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania w żadnym wypadku nie przesądza o sprawstwie podejrzanego, bowiem decyzja w przedmiocie jego odpowiedzialności karnej należeć będzie do sądu, który będzie orzekać w postępowaniu rozpoznawczym, o ile prokurator po zamknięciu śledztwa uzna za zasadne wniesienie aktu oskarżenia. Odnosząc się z kolei do zarzutu obrońcy dotyczącego prawidłowości kwalifikacji prawnej zarzuconego podejrzanemu czynu, przyjętej przez prokuratora, wskazać należy, że problematyka ostatecznej kwalifikacji prawnej będzie przedmiotem wnikliwych badań w toku ewentualnego postępowania sądowego, tym niemniej kwalifikacja prawna czynu przyjęta na chwilę obecną, jest uprawdopodobniona dotychczas zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i na tym etapie brak jest wystarczających podstaw do jej skutecznego kwestionowania.

Kolejno trzeba zaznaczyć, iż nie ma racji skarżący twierdząc, iż doszło do obrazy przepisu art. 258 § 2 kpk. Podejrzanemu T. K. zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 156 § 1 i § 3 kk zagrożonego karą pozbawienia wolności od 2 lat do 12. Wskazana powyżej sankcja w połączeniu z wysokim stopniem społecznej szkodliwości czynu wynikającym z okoliczności jego popełnienia, a mianowicie stosowaniem wobec pokrzywdzonego przemocy oraz naruszeniem podstawowego dobra prawnego jakim jest życie, a także przy uwzględnieniu uprzedniej karalności podejrzanego, jak i tego, że zarzuconego mu czynu miał się dopuścić działając w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk, sprawiają, że w razie uznania winy podejrzanego, wymierzenie mu surowej kary jest jak najbardziej realne. Jest oczywiste, że powyższa ocena i przekonanie Sądu Apelacyjnego wyrażane są na wstępnym wciąż etapie postępowania karnego i wyłącznie w związku z badaniem podstaw tymczasowego aresztowania. Prognoza powyższa może ulegać (i to radykalnym) zmianom w miarę poznawania nowych okoliczności sprawy, chociażby w wyniku dalszego badania i weryfikowania dowodów do tej pory poznanych, czy też gromadzenia nowych dowodów. Dalsze zatem decyzje w sprawie, jak też rozstrzygnięcia w kwestii sprawstwa i winy podejrzanego, warunkowane będą ustaleniami czynionymi w miarę rozwoju postępowania. Na koniec należy podkreślić, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem, akceptowanym również przez tut. Sąd, zagrożenie surową karą jest w świetle art. 258 § 2 kpk wystarczającą i samodzielną podstawą do stosowania tymczasowego aresztowania i z mocy prawa rodzi

domniemanie, że podejrzany może podejmować działania zakłócające prawidłowy tok postępowania (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. akt I KZP 18/11).

W tej sytuacji, zgodzić należy się z Sądem Okręgowym, że aktualnie jedynie dalsze stosowanie wobec podejrzanego izolacyjnego środka zapobiegawczego będzie w stanie zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania, zatem ustąpić muszą zasady minimalizacji i proporcjonalności (art. 257 § 1 kpk i art. 253 § 1 kpk), tym bardziej, że okres stosowania wobec T. K. tymczasowego aresztu, w obliczu realności grożącej mu surowej kary, nie może być uznany za nadmierny. Tym samym nie sposób uznać, iż rację ma obrońca, podnosząc, że doszło do naruszenia zasady minimalizmu w zakresie stosowania środków zapobiegawczych względem podejrzanego.

W ocenie Sądu odwoławczego wobec podejrzanego nie zachodzą przesłanki przewidziane w art. 259 § 1 i § 2 kpk, które musiałby skutkować zmianą lub uchyleniem tymczasowego aresztowania.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Z.:

1. odpis postanowienia doręczyć podejrzanemu i jego obrońcy.
2. zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 5 listopada 2014 roku.